

Dobré ráno ☺

Jak jste si patrně všimli, postupně probíráme novoroční verše, které si náš sbor vylosoval pro jednotlivé skupiny v našem sboru. Proto dnes nebudeme pokračovat v sérii o Boží milosti, k té se vrátím příště, ale prozkoumáme spolu verš pro mládež. Přesto dnešní slovo vlastní patří přesně za třetí část naší série. Protože to, co už jsme o Boží milosti viděli, nám pomůže lépe pochopit to dnešní. A nebojte, je toho v něm dost pro každou věkovou kategorii. ☺

Náš verš je z Filipským 1,14 a zní: *„Abyste se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží.“*

Tato slova psal apoštol Pavel věřícím do Filip, ale nenapsal jen je, ale celý dopis. Proto jsme před kázáním četli Fp 1,9-23, abychom mohli náš verš lépe pochopit. A trochu zabrousíme i do dalších míst listu, protože také osvětluje, o čem dnes budeme mluvit. Začneme naším textem v plném znění, ve studijním překladu zní takto:

Fp 1,12-14: „Chci však, bratři, abyste věděli, že mé postavení bylo spíše k prospěchu evangelia; vždyť to, že moje pouta jsou pro Krista, se stalo známým v celé císařské gardě i všem ostatním, a většina bratrů, kteří se spolehli na Pána, se kvůli mým poutům ještě více odvažují mluvit beze strachu slovo Boží.“

Apoštol Pavel, jak je mu dobrým zvykem, je ve vězení. Ne pro zločin, ale pro svou víru v Krista. A překvapivě to vidí dost pozitivně. Jeho důvody: nevěřící vidí, že je tam kvůli Kristu, a také – a to je náš text – je jeho vězení povzbuzením pro bratry a sestry, aby se nebáli mluvit o Ježíši.

V době apoštola Pavla bylo pronásledování pro víru v Krista běžné. A tito bratři zjevně o něm neměli problém mluvit. Ba co víc, když viděli Pavlovo odhodlání, navzdory překážkám jako bylo vězení, tak je to neodradilo, ale ještě víc je to povzbudilo, aby mluvili Boží slovo. A jak čteme, tak důvod, proč jim to dodalo odvalu a nevyděsilo je to, byl ten, že se spolehli na Pána, na Krista.

A tak mě náš text vede ke třem otázkám. Proč mluvit slovo Boží? Co nám v tom překáží? A jakou roli v tom hraje, že se spolehne na Krista? Kdybych to řekl jednou větou: *Jak to, že se spolehne na Krista, nám může pomoci překonat překážky, které nám brání o něm mluvit s druhými?* Začneme tedy od konce:

1) Proč Boží slovo?

Proč v našem textu apoštol Pavel vyzdvihuje, že bratří beze strachu mluví slovo Boží? Proč je tak důležité slovo Pisma o Kristu? Můžu vám rovnou říci, že odpověď je zároveň osvobozující stejně tak jako zavazující. Pavel totiž pokračuje v 15. verši, kde říká:

„Někteří sice hlásají Krista také ze závnosti a řevnivosti, jiní však i z dobré vůle. Jedni z lásky, neboť vědí, že jsem tu k obraně evangelia, druzí zvěstují Krista ze sobectví, ne z čistého úmyslu, a domnívají se, že k mým poutům přidají soužení. Co tedy? Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranním úmyslem, ať pravdivě zvěstuje Kristus; a z toho se radují.“

Jak je možné, že Pavel řekne něco takového? Že naprosto očividně zrelativizuje, s jakým motivem mluvíme o Kristu? No rozhodně ne proto, že by na tom nezáleželo ve smyslu, že je jedno, zda hřešíme. To naprosto ne. Pokud někdo hřeší tím, že zneužívá evangelium k sobeckým cílům, tak si zjevně stírá na pořádnou dávku Božího hněvu. Je hřích mluvit o Kristu, protože závidím někomu jeho postavení v církvi či se záměrem se obohatit, apod.

O tom tu Pavel nemluví. Pavel tu mluví o tom, že důležité je, že lidé slyší evangelium. A to, jaké motivy při tom lidé mohou mít, zda čisté či sobecké, není důvod, proč lidé evangeliu uvěří. Protože to není naše výmluvnost, ani teologická znalost, ani čistota srdce, proč Bůh dá, že druzí lidé uvěří v Krista. Bůh si nás používá, a chce, abychom měli čisté srdce, ale lidé uvěří kvůli něčemu jinému.

Nebudu vás teď zahlcovat texty. Pavel o tom mluví v 2. listu do Korintu 4,6 v Římanům 10,17. Pavel tam jasně ukazuje, že lidé uvěří, protože **Bůh** je ten, který jim otevře oči a daruje světlo. Takže jsou schopni vidět Krista jako Božího Syna a uvěřit. Je to dílo Božího Ducha, a kde lépe vidět Krista než v Písmu, obzvlášť v evangeliích. Proto je tak důležité Boží slovo.

To neznamená, že nemůžeme druhým říct evangelium vlastními slovy, ale pokud je nikdy nepřivedeme do kontaktu s Písmem, tak nemá, co začít klíčit. Jen dodám, že nemám na mysli pár veršů. Mám na mysli, že dokážeme pochopit, v jaké situaci je člověk, kterému svědčíme a víme, co mu Bůh říká do jeho trápení. Jak Bůh ve svém slově mluví k člověku, který má rakovinu, jak mluví k člověku, který přišel o práci, co říká nešťastným manželům či manželkám? Jaké je Kristovo slovo do jejich situace? O to jde.

Známe takové slovo? Když za námi přijdou naši zhroutení přátelé, jak jim pomáháme? Řekneme jim v pravý čas, i když krkolomně, jakou pomoc jim nabízí Kristus? Nebo je zásobujeme svými názory? Nebo svými zkušenostmi? Nebo hláškami ze seriálu? Protože to, čím jim budeme pomáhat, ukazuje na to, kde je **naše víra**. Čemu my věříme, že nám může v životě pomoci. A jestli tam není přetavené, žité slovo od Boha, tak to bude vždy málo.

Proto máme mluvit Boží slovo. Ve správný čas – ne je ze startu profackovat veršema – a do jejich konkrétní situace zvěstovat Boží naději v Kristu.

A na to zákonitě navazuje druhá otázka:

2) Co nám v tom překáží?

Už jsme zmínili, že nám v tom může překážet neznalost slova. Pokud nevíme, jak se evangelium týká konkrétního člověka, tak mu těžko mluvit o Kristu. V případě apoštola a jeho bratrů to bylo nebezpečí vězení, často jim také hrozilo kamenování či smrt. Jejich překážkou bylo tedy především pronásledování.

Jaké jsou naše překážky, v tom, abychom mluvili o Kristu? Odvážím se totiž tvrdit, že ne pronásledování. Právě naopak, máme svobodu vyznání. A nejen to, nejsme ve vězeních, ale v příjemných bytech a domech. Máme internet, seriály, dovolené, lékaře, restaurace a jen v našem městě tolik obchodů, že je za celý život ani nestihneme navštívit všechny.

A takový luxus, taková příjemná doba, v jaké žijeme my, bude mít svůj efekt. A teď nemluvím o tom, že musíme být milionáři. Oproti antickému vězení je i obyčejné 2+1 luxusní příbytek. Mluvím o tom, že když se vlastně nedějí žádné strašné věci, když si jen tak žijeme a je nám celkem fajn, tak začneme realitu vnímat trochu jinak.

Přirovnal bych to k bílému šumu. Našemu synkovi jsme pořídili plyšovou hračku, která vydává jemný šum. Střídá se to se zvuky potoka či ptáčků, a pak zase šum, který jakoby tlumí zvuky okolí. Takže on může dobře usnout i v cizím prostředí, které by ho jinak mohlo rozhazovat a probouzet. Onen bílý šum vytěsňuje okolní ruchy, jakoby zastře realitu.

A mám za to, že toto nám dělá naše doba a kultura užívání si. Má totiž tu moc, že nás zapřáhne do kariéry, požitků a jakoby vytěsňuje do pozadí skutečnou Boží realitu. Tu realitu, na které záleží nejvíc. Prostě přestaneme tak ostře vnímat, co Bůh říká o našem světě, o nás, o tom, co se vlastně děje. Protože se máme příjemně, proč to hrotit.

A tak se stane několik věcí: začne v nás růst nezájem o Boží věci. Začneme se víc zaobírat tímhle světem – prací, zájmy, zábavou... přestane nám tolik záležet na tom, že lidé bez Krista jdou do pekla... přestane nám tolik záležet na tom, proč nás vlastně Kristus vykoupil... a nakonec můžeme dost pravděpodobně zapomenout i na to, že se kolem nás odehrává duchovní válka o věčnost lidstva, ve které máme klíčovou roli.

Zapomeneme, jak moc potřebujeme Boha. Proč vlastně potřebujeme jeho slovo. Takže ani neznáme jeho slovo, protože není důležité. Protože nás nezajímá. A co je nejhorší – začneme zapomínat kdo je Kristus a co pro nás všechno znamená. A v tu chvíli dost možná zapomeneme proč jako věřící žijeme na tomhle světě. Že tady nejsme doma. Ale my už jsme si postavili dům... a žijeme jen pro tenhle svět, jen pro sebe...

A co se týče svatosti... některé hříchy se přestanou zdát být tak strašné. Vlastně je dělá každý, a když nikomu neublíží, tak to přeci tolik nevadí. Tak občas někoho pomluvíme, zalžeme, pustíme si porno. Ale to přeci Bohu nemůže tolik vadit. Bůh nám přeci odpustil, tak je trochu jedno jak žiju. Nebo ne? Ne, protože v tu chvíli pohrdáme Kristovým křížem, jak říká Pavel ve 3. kapitole.

Proto jsem přesvědčený, že dnešní doba nám předkládá smrtelně vážnou a těžkou překážku. A je to překážka toho, že se máme dobře. Až moc dobře. A že chceme žít pro život tady na zemi a ne pro věčnost s Kristem. A může to být stejně fatální jako pronásledování. Může nás to naprosto zmrzačit ve schopnosti být tu pro Ježíše a naše blízké.

A tak se dostáváme ke třetí otázce:

3) Co tedy znamená, že se spolehneme na Krista???

Vidíme tedy, že my v Evropě čelíme jiným překážkám než první Křesťané. Přesto je tu ale řešení, je tu co s tím. A platí to pro nás stejně jako tehdy pro ně. Jim hrozilo vězení a smrt, a tak se spolehli na Krista. Nám hrozí zevšednění, utlumení, nezájem ... a tak se podívejme na Pavla, jak on bojuje v Kristu?! O co mu vlastně jde?

Proč je Pavel ve vězení? Četli jsme ve 13. verši, že *pro Krista*. Ano, ale proč? Co tím sleduje?

Říká to ve 20. verši: „*Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale se vši otevřeností, jako vždycky i nyní, bude Kristus zveleben na mém těle, ať životem, ať smrtí.*“

Vrchol Pavlova očekávání není, že bude osvobozen z vězení. Ale že zvelebí Krista. Jinými slovy, že oslaví Krista, jinými slovy, že ukáže, jak úžasný je Kristus. Jeho těžká okolnost je podkladem, na kterém nevěřící můžou vidět, jakou hodnotu pro Pavla má Kristus. Větší než jeho pohodlí, větší než jeho svoboda. Kristus je lepší. Pavel je tedy ve vězení, aby oslavil Boha. Aby oslavil Krista, aby ukázal jak svrchovaně cenné je být v Kristu.

A to je žité evangelium. To je to skrz co Bůh probouzí zájem lidí. To je ten okamžik, kdy lidé začnou mít pochyby, jestli to pro co žijí – majetek, kariéra – není náhodou nic ve srovnání s Kristem.

Co to znamená pro nás dnes? No pro nás to neznámá se nechat okamžitě zavřít do vězení nebo hned všechno rozdat a nic nemít. Ne. Pro Pavla šlo o boj s pronásledováním. Pro nás je to dnes především boj s bílým šumem. Náš boj je, se jím nenechat uspat. Ale probrat se a neustále, každý den vzhlížet ke Kristu, a víc a víc si uvědomovat, kdo je a co pro nás udělal. A kým v něm jsme a k čemu tu jsme. Prosit Božího Ducha, aby nám k tomu otvíral oči. A aby lidé kolem nás viděli na našich životech, to, co my vidíme u Pavla, že žijeme pro něco radikálně jiného, pro něco, co není z tohoto světa. A to pak ponese ovoce.

Tady bychom mohli dnes skončit. Ale stále by nám chybělo JAK? Jak takhle žít a PROČ vlastně? A o tom je právě závěrečná odpověď:

Odpověď

A teď už se můžeme dostat k odpovědi na naši hlavní otázku: *Jak/ TO / že se spolehne na Krista, nám může pomoci překonat naše překážky...?* Už jsme to naznačili.

A u Pavla jsme viděli, že jeho motivací pro to, aby obstál navzdory překážkám, je žít k Boží slávě. Oslavit svým životem Krista. Stojí mu to za to.

No, ale řekne si jeden, co z toho mám já. Tak budu žít pro Boží slávu...a vůbec, není Bůh vlastně sobec, když chce, aby to všechno bylo jenom o něm? Ale je to TO, co vidíme u Pavla? Nebo je pravda jiná?

Podívejme se na 20. verš. - Pavel touží oslavit Krista svým životem či smrtí. To je to, za co se modlil už 9.- 11. verši – podívejme se tam: (v10) *abychom poznali, na čem záleží* a konec v11 *a žili ke slávě Boží.*

Ale proč to dělá? Jen proto? Čteme dál od 21. verše:

Vždyť žít pro mne znamená Kristus a zemřít zisk. Jestliže tedy mám žít dále v těle, znamená to pro mne užitek z práce a nevím, co bych zvolil. Přitahuje mě obojí: Mám touhu odejít a být s Kristem, což je mnohem, mnohem lepší; ale zůstat v těle je nutnější pro vás.

Pavel řekl: *Žít // pro mne znamená Kristus a zemřít zisk – co znamená ten zisk? V 23: Mám touhu odejít a být s Kristem, což je mnohem, mnohem lepší!*

Pro Pavla být s Kristem je lepší než žít. Mnohem, mnohem, lepší než žít. Tedy pro Pavla je Kristus mnohem uspokojivější než cokoli v tomto světě. Mnohem uspokojivější.

A to je důvod, proč chce oslavit Boha. Protože ho miluje a je v něm spokojený. Protože Kristus pro něj má absolutní hodnotu. Víc než auto, víc než ženy, víc než alkohol, kariéra nebo peníze. Víc než cokoli jiného. Pro Pavla je Kristus poklad.

Což znamená: že proto, ho chce oslavit. Což znamená, že když po nás Bůh chce, abychom 1) žili pro jeho slávu a zároveň 2) naši nejhlubší lidskou touhou je touha po uspokojení a štěstí. Tak to není paradox. To, že Bůh chce, abychom žili pro něj, a my chceme být spokojeni, není protimluv. Ve chvíli, kdy je Kristus zdrojem našeho štěstí, tak život pro jeho slávu je zdrojem našeho štěstí. Dává to smysl? Slovy Johna Pipera: *znamená to, že „Bůh je nejvíce oslaven v nás, když my jsme nejvíce spokojeni v něm.“*

Pavel může tak moc zvelebovat svým životem Krista ve vězení, protože je v něm tak moc spokojený, že mu nevadí, když umře. Protože Kristus je lepší než život.

A tedy Bůh není sobec. Když chce, abychom žili pro jeho slávu, tak chce, abychom žili právě pro to, co jediné nás dokáže učinit opravdu šťastnými! Život s Kristem. ☺

Takže jaká je odpověď na naši otázku *Jak, TO, že se spolehneme na Krista, nám může pomoci překonat překážky?* Jedině tak, že Kristus pro nás bude nejvyšší zdroj uspokojení. Jedině tak, že si budeme vědomi toho, co pro nás udělal na kříži, a k čemu nás vykoupil, a co znamená, že máme Otce a domov v nebi. Jedině tak můžeme zvítězit nad naší láskou k pohodlí a překonat nezáměr v nás. Ano, budeme zápasit s naší hříšností, na zemi to nebude dokonalé, ale to nám nemá bránit v tom růst. Jedině tak, budeme schopni třeba i za další totality..... *svědčit o Kristu beze strachu Boží slovo.*

Slovy apoštola Pavla Fp 3,7-10 *„cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána.*

Ale to se nestane jen tak. Proto se Pavel na začátku listu obrací k Bohu a modlí se, aby naše poznání Krista rostlo, a s tím vnímavost, abychom uměli poznat, na čem záleží. *Pak se spolehneme na Pána a budeme beze strachu mluvit slovo Boží.*

Co musíte změnit, aby se to začalo dít? Co je pro vás Boží slovo? Jakým čelíte překážkám? A co pro vás znamená Kristus? Amen